

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

dansigaby@yahoo.com

cristesti1.mmb.ro

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

6 OCTOMBRIE 2019

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 2 † ANUL I

Biserica - Spital duhovnicesc

Preasfințitul Ieremia Zăvorâtul, Cuvinte Duhovnicești

Pentru cei bolnavi cu trupul există spitale și lazarete; există și pentru cei ce suferă de boli sufletești un loc și așezământ pentru lecuire? Pentru cei bolnavi cu trupul există spitale și lazarete: există și pentru cei ce suferă de boli sufletești un loc și așezământ pentru lecuire? Da. Biserica este pentru creștinii bolnavi duhovnicește ceea ce este spitalul pentru cei ce suferă de boli ale trupului. În spital există doctori, care îi vizitează pe cei bolnavi, îi examinează și îi tratează; în Biserică este Sfântul Doctor, Hristos, Care îi cercetează și-i lecuiește pe creștinii bolnavi cu duhul. În spital, doctorul le interzice bolnavilor tot ce poate împiedica lucrarea medicamentelor pe care el le prescrie; în Sfânta Biserică, Hristos le poruncește creștinilor să se înfrâneze de la tot ce împiedică vindecarea lor duhovnicească și primirea veșnicei mântuirii... În spital, bolnavii îi povestesc doctorului bolile de care suferă; și creștinii trebuie să-și vestească bolile lui Hristos, Doctorului Ceresc. În spital, nu orice boală se vindecă, pentru că sunt și boli de nevindecat; în Sfânta Biserică lucrurile stau altfel. Nu este boală a sufletului pe care Hristos să nu vrea și să nu o poată tămădui, cu singura condiție ca și bolnavul să vrea aceasta, și s-o dorească și să o caute de la Hristos, fiindcă toate sunt cu putință Celui la ale cărui cuvânt și poruncă toate se supun și ale Cărui voie și cuvânt sunt faptă. (*Preasfințitul Ieremia Zăvorâtul, Rețetar duhovnicesc sau Doctorie duhovnicească adunată din lume, Editura Sophia, București, 2013, p. 49*).

Sfântului Apostol Anania - 1 octombrie

Acesta a fost din cetatea Damasc, care a botezat și pe Pavel din descoperire dumnezeiască, făcându-se episcop de către apostoli în acea cetate. Deci făcând multe vindecări în Damasc și în Eleveropole și convingând pe mulți la credința cea în Hristos, a fost bătut cu vine de bou de către guvernatorul Luchian, strunjit la coaste și pârjolit cu făclii; apoi fiind scos afară din cetate, a fost ucis cu pietre, și așa plinindu-și mucenicia s-a petrecut către cereștile locașuri.

Sfântul cuvios Roman Melodul, făcătorul de condace

Acest sfânt a fost din Siria, cetatea Emesinilor, diacon al sfintei Biserici celei de Berit. Deci mergând la Constantinopol, în zilele împăratului Anastasie, a rămas la biserica Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, cea din Chir, petrecând cu evlavie, și priveghind toată noaptea la slujba Vlahernelor. și după săvârșirea slujbei de acolo, iarăși se întoarse la Chir, unde și darul alcătuirii condacelor a luat, arătându-se lui în vis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și dându-i o bucată de hârtie, îi porunci să o mănânce; deci i se păru că deschise gura, și înghiți hârtia; și fiind praznicul nașterii lui Hristos, îndată cum se deșteptă, suindu-se în Amvon, a început a cânta: „Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște...”. Acesta a făcut condacele și ale celorlalte praznice, încă și ale sfinților celor mari; așa ca mulțimea condacelor făcute de dânsul este mai mult de o mie; apoi cu pace a adormit.

IISUS HRISTOS, IZVORUL VIEȚII ADEVĂRATE ȘI VEȘNICE

† Cuvânt la învierea fiului văduvei din Nain

Mulți oameni, de-a lungul timpului, și-au dat singuri numele de „Salvator al omenirii”, dar cine dintre aceștia ar fi putut măcar să viseze că ar putea scăpa omenirea de moarte? Mulți învingători au fost, în istorie, dar câți dintre ei au biruit moartea? Mulți regi de pe pământ și-au numărat cu milioanele supuși, dar între ei cine și-a numărat drept supuși ai săi și viii, și morții? Nimeni în afară de Unul singur, Domnul nostru Iisus Hristos, cu care nimeni nu se poate asemăna. El nu este numai Omul Nou, El este Lumea Nouă și Ziditorul ei. El a arat câmpia celor vii și câmpia celor morți și în amândouă a semănat sămânța vieții. Morții sunt pentru El ca și cei vii, viii ca și cei morți. Moartea nu este opreliște pentru Împărăția Sa. A călcat-o în picioare și a deschis împărăția înapoi în timp de la Adam și Eva și înainte peste veac până la ultimul om ce va fi trăitor pe pământ. El S-a uitat și a văzut că viața nu se sfârșește odată cu moartea trupului, dar îi poate ajunge pe unii mai înainte de moartea trupezască. Pe mulți îi vedem vii în mormânt, și pe mulți morți în trupuri vii. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă” (Matei 10, 28), a spus El apostolilor. Moartea trupului nu aduce, așadar, cu sine moartea sufletului; moartea sufletului o pricinuieste numai păcatul de moarte. A străbătut cu vederea Sa timpul cum străbate fulgerul norii și a văzut stându-l înainte suflete ale celor care au murit de mult și suflete care se vor naște. Proorocului Iezechiel i s-a arătat în vedenie o vale plină de oase moarte, și nu a știut, până ce Domnul nu i-a dezvăluit, dacă oasele acestea pot fi aduse sau nu la viață. „Fiul omului, vor învia oasele acestea? L-a întrebat Domnul. Iar eu am zis: Dumnezeule, numai Tu știi aceasta” (Iezechiel 37,3). Hristos nu s-a uitat la oasele acestea moarte, ci la duhurile vii din ele. Trupul și oasele sunt doar veșmânt și armură pentru suflet. Veșmântul îmbătrânește și se zdrențuiește ca o haină roasă de purtare, dar Dumnezeu î va înnoi și va îmbrăca iarăși în el sufletul dus odată. Hristos a venit ca să alunge frica cea veche din oameni, dar și ca să aducă o frică nouă: *frica de păcat*. Frica veche era frica de moartea trupului; frica nouă va să fie frica de moartea sufletului, frica pe care Hristos a ascuțit-o și a întărit-o. Frica de moartea trupului îl face pe om să cheme în ajutor lumea. De frica de moarte, omul se fixează în lume, se agață de lume, se întinde în lume. Doar-doar să-și lungească permisul de rezidență într-însa, doar-doar șederea să-i fie cât mai lungă și cât mai dulce. „Nebune!”, i-a spus însă Domnul bogatului sărac sufletește, „în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca 12, 20). A spus Domnul că omul care se teme pentru trup dar n-avea grijă de suflet este nebun. Și a mai spus încă: „Viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale” (Luca 12,15). În Dumnezeu stă, care dă viață sufletului prin cuvântul Sau, și prin suflet trupului. Mântuitorul învie sufletele păcătoase care au murit mai înainte de moartea trupezască. Și a făgăduit să învie și trupurile celor care au murit. Prin iertarea păcatelor, prin învățătura Sa și prin preacuratul Său Trup și Sânge a înviat morții și îi învie și azi.

Îndreptar pentru liniște

După furtună urmează liniștea. Așa se întâmplă și în viața spirituală. După perioade de vijelie și tumult, de confuzii care îndeamnă omul pe calea căutărilor, urmează momentele de odihnă, ale revenirii la limpezire și clarificare într-un fel sau altul. Așa se întâmplă și în planul relațiilor între persoane și la nivel social. După zgomotul poziționărilor diferite, după zarva dezbaterilor publice pe teme sociale, filozofice, religioase politice sau istorice, urmează refluxul clarificărilor, al redefinirii pozițiilor. Adevărata stare lăuntrică firească a omului nu este zbuciumul permanent, ci liniștea, odihna, pacea. Chiar fără a-și da seama de aceasta, orice om, până și cel mai neliniștit, tânjește lăuntric la această împăcare și odihnă a sufletului lui. Nici nu ne putem imagina starea cea dintâi a omului în Rai ca una agitată și tulburată spiritual, ci una a seninătății firescului, a limpezimii privirii spirituale chemate la desăvârșire. Prin căderea omului în păcat, s-a tulburat legătura cu izvorul odihnei adevărate, Dumnezeu, prin intrarea naturii umane în starea de stricăciune și întunecare a discernământului, a cărui claritate suntem chemați s-o redobândim. Omul este în căutarea locului de odihnă preferat, poate în familie sau altundeva, și a timpului, concediului de odihnă. Iar această odihnă este un chip al liniștii spre care tinde omul ca în căutarea raiului pierdut. Sămânța confuziei este sădită de diavol, iar transparența contemplării cu dreaptă socoteală este darul lui Dumnezeu în strânsă legătură cu El. Nevoia acestei liniști nu dispare nici în modernitatea învolburată pe care o trăim. Pentru că mulți credincioși renunță, prin angajamentul lor spiritual, mai mult sau mai puțin, la provocările unor tulburări din afară, atrași de liniștea duhovnicească (isihie) sau chemați s-o descopere și să se adâncească în ea. Frământările, nevoile și suferințele profunde ale omenirii, ne afectează, dar nu ne tulbură dacă devenim compătimitori cu întreaga umanitate pe un plan mai înalt, în adâncime, deasupra efemerului cotidian. Chiar și persoanele care sunt conectați la problematica agendei publice și sociale, au și ei la îndemână îndreptarul liniștii interioare. Rugăciunea este un eficient paravan la vuietul înconjurător al excesului de socializare, fie directă, fie mediată prin TV, internet și alte dispozitive. Este de neimaginat un echilibru personal, psihic, sufletesc sau spiritual al unui om care de când se trezește și până adoarme este conectat permanent la un iureș media, adică la „dispozitive”, mijlocitori între noi și lume, reprezentați de toate obiectele din gama de tehnologie care ne pune în legătură mediatică cu conținuturi și realități îndepărtate. Din hărmălaia „media” putem afla, cum spunea Sfântul Siluan Ahonitul, nu doar ceva „despre oameni, ci despre întâmplări, și nici acelea adevărate; ele aduc tulburare minții și adevărul tot nu-l vei afla din ele; dar rugăciunea curăță mintea și ea vede mai bine totul”. Acesta este îndreptarul duhovnicesc al Bisericii la excesele zarvei lumii: liniștea rugăciunii în camera inimii.

Delăsarea noastră cea de toate zilele

Vedem peste tot copii delăsători, tineri delăsători și adulți delăsători. Toate aceste „categorii” ne trec prin fața ochilor în fiecare zi. Însă nu de fiecare dată suntem capabili să vedem care sunt cauzele reale ale acestei stări. Delăsarea are adesea drept cauză un vid interior, o lipsă de sens pe care omul o resimte în multe situații din viața lui. Persoana în cauză se străduiește, dar nu reușește să biruiască această stare care-i paralizează acțiunile, îi împietrește inima, îi împrăștie gândurile. Chiar și înfățișarea celui delăsător ne dovedește că este ceva în neregulă cu el: hainele sunt adesea mototolite, pantofii vechi și nefăcuți, iar gesturile rămân dezordonate. Toate acestea nu se petrec pentru că ar fi trecut printr-o mare suferință sau ar fi sărac, ci pentru că nu are grijă de el. Pentru a nu deveni delăsător trebuie să-ți asumi inițiative. Iar prima inițiativă este legată de felul tău de a fi, o inițiativă care, de fapt, nu se încheie niciodată. Când un creștin râvnitor își începe viața duhovnicească, el află în primul rând cine este de fapt. Uneori, faptul că Dumnezeu ne pune în față o „oglinză” spirituală ne șochează. Nu ne-am fi închipuit că înfățișarea noastră sufletească lasă atât de mult de dorit. Însă aici intervine prima diferență fundamentală între a fi delăsător și a fi un om care-și asumă inițiativa și nu lasă evenimentele cotidiene să-l transforme într-un obiect: acceptarea. Creștinul acceptă faptul că nu este perfect, că atât viața sa interioară, cât și cea exterioară lasă mult de dorit și vrea să schimbe cumva tot ceea ce simte că nu funcționează în chip natural în viața sa. Delăsătorul, în schimb, nu dorește să se cunoască prea bine pe sine. Trăiește cum se poate, la întâmplare, fără prea multe îndoieli, dar și fără certitudini. Omul delăsător este tăcut, fără să ascundă un gând, o intenție și nici măcar nu pare călăuzit de un instinct oarecare. Cresc în natură și ierburi pe care nu le mănâncă nici oamenii, nici animalele, nici păsările. Au un singur merit: cresc din pământ, fixează țărâna să n-o ia ploile. Delăsătorul semăna cu astfel de iarbă. Câți dintre oameni nu cresc astfel, doar pentru a „amesteca” mulțimea în mijlocul căreia trăiesc? Însă sunt și cazuri în care, din cauza unei traume, omul ajunge să fie delăsător. De exemplu, oamenii care trăiesc într-o perioadă de doliu sau se află într-o vreme de convalescență pot deveni ușor delăsători. Însă, după ce acest timp trece, ei revin la o existență normală. Și mai există o categorie de persoane delăsătoare în mod deliberat, care se alintă tot timpul și îi consideră pe ceilalți responsabili de împlinirea tuturor dorințelor lor. De regulă, așa sunt copiii răsfățați, tinerii cărora le place să lenevească și adulții pur și simplu iresponsabili. Însă, din fericire, acești oameni au fost totuși rari, pentru că, dacă s-ar fi înmulțit numărul lor, orice societate s-ar fi destrămat foarte repede. În concluzie, Dumnezeu ne pune întrebarea: „Vei fi un om cu inițiativă, capabil să se cunoască pe sine sau vei alege delăsarea și te vei înstrăina și de tine însuși și de ceilalți?”

